

Věřím...

Já s otevřenou myslí
pozoruji
všechny ty změny světa
a nestačím se divit,
co vše je možné
poslední léta.

Dnešní doba není jednoduchá
ani pro toho, kdo má „ducha“,
ještě hůř na tom bezduší,
co jenom informace mylné
dostanou do uší.

Sdělovací prostředky všeho druhu
podsouvají nám
stále větší „mlhu“,
nejmenují věci správným jménem,
chtějí snad docílit,
ať jsme zas cizím lénem?

Ani ta příroda nechová se
dle zákonů dávno už daných,
na její obranu slýcháme
jen mnoho slibů planých.

Nic není stejné, jak dříve bylo,
kam se vše lepší jenom skrylo?
Odevšad chrlí se jen špatné zprávy,
jak máme při tom zůstat zdraví?

Covid a záněty, alergie,
to vše si s námi beztravně žije
a nikomu to nevadí,

však si s tím doktoři poradí.
Jak však si udržet mysl pozitivní,
když jenom katastrofy
nás ovlivní?

Že mizí Golfský proud
a s ním i jiné pokrokové proudy,
to nechá v klidu jenom bloudy,
hroutí se nám náš svět
a s ním i rodné hroudy.

A tak věřím, že nové pokolení,
pokud ho ovšem války nevyplení,
najdou zas život plný štěstí, lásky,
nebudou dávat ho v sázky,
jak kdysi mnozí na souboji.

Dnes utkají se v rovném boji,
všemu se postaví čelem
a nastaví svou líci,
vyhraje ten, kdo bude miti pod čepicí,
zkrátka ten chytrý bitvu vyhraje,
snad skončí žabomyší souboje.

Věří, že se nám jednou zdaří,
zvítězit nad zlem,
které šťastný život maří,
že další generace podají si ruce,
že děti budou zas znát svoje dědy
a babičky rozmazlí ty neposedy.

Že lidé zkrátka přestanou si býti cizí,
že vrátí se zas ten cit ryzí
a taky peníze, že nebudou už
vládnout světu,

že lidé přijdou
a s náručí květů odpustí si,
co kdy způsobili,
budou k sobě vstřícní, milí.

Začnou spolu zase žít v míru
a zalepí jednou pro vždy
nejen
tu zející ozónovou díru.